

sagen, jf. statuttens artikel 17. Når en situation er blevet henvist til domstolen, og anklageren har besluttet, at der er rimeligt grundlag for at påbegynde en efterforskning, eller anklageren af egen drift indleder en efterforskning, skal anklageren således underrette alle deltagerstater og de stater, som efter de foreliggende oplysninger normalt ville udøve jurisdiktion med hensyn til de pågældende forbrydelser, jf. artikel 18, stk. 1. Inden for en måned fra modtagelsen af denne underretning, kan en stat informere domstolen om, at den er i færd med at efterforske eller har efterforsket sine statsborgere eller andre inden for sin jurisdiktion med hensyn til strafbare handlinger omfattet af domstolens jurisdiktion og informationerne fra anklageren, jf. artikel 18, stk. 2.

Skulle der helt undtagelsesvis ikke have været anledning til at overveje strafforfølgning i Danmark på et tidligere tidspunkt, kan der på det tidspunkt, hvor danske myndigheder får anledning til at indlede strafforfølgning, gøres indsigelse mod domstolens jurisdiktion efter statuttens artikel 19. Indtil Den Internationale Straffedomstols afgørelse herom foreligger, kan udleveringsanmodningen sættes i bero, jf. statuttens artikel 95.

Om fremgangsmåden, hvor den pågældende her i landet er dømt eller frifundet for den samme (faktiske) handling, som udleveringsanmodningen angår, henvises til pkt. 8.1.5. i de almindelige bemærkninger om negativ retskraft (ne bis in idem).

2. Ved lovforslagets § 2, stk. 2, præciseres det, at spørgsmålet om at udlevere en domfældt til fuldbyrdelse af domstolens dom, sml. herved artikel 91, stk. 3, ligeledes afgøres af justitsministeren.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor den domfældte pågribes i Danmark efter at være undvejet fra de hollandske myndigheder, efter at dommen er afsagt, men inden fuldbyrdelse har kunnet finde sted, eller er undvejet under afsoningen.

Under forudsætning af, at der i forbindelse med udleveringsanmodningen foreligger en eksigibel dom fra domstolen og eventuelle yderligere fornødne oplysninger til dokumentation af afsoningen i fuldbyrdeslandet, vil udlevering til fuldbyrdelse af domstolens dom herefter som udgangspunkt skulle finde sted. De særlige betingelser i udleveringslovens § 3, stk. 3, om straffens længde kan således ikke begrunde en nægtelse af udlevering. Nægtelse af udlevering til straffuldbyrdelse må i øvrigt antages kun at kunne ske i samme meget begrænsede omfang som ved udlevering til strafforfølgning, jf. pkt. 1 ovenfor.

3. Efter lovforslagets § 2, stk. 3, finder udleveringslovens kapitel 3 og 4 anvendelse i sager om udlevering til domstolen, men med de fornødne lempelser.

3.1. I udtrykket »de fornødne lempelser« ligger dels et forbehold om intensiteten af prøvelsen af udleveringsgrundlaget, jf. udleveringslovens §§ 12, 13, 16, 17, stk. 3, og 18-21, dels et forbehold om, at udleveringslovens bestemmelser er affattet med henblik på udlevering til et lands myndigheder, og således ikke er formuleret med henblik på den specielle situation, at udlevering iværksættes med henblik på strafforfølgning ved en mellemfolkelig domstol.

3.2. Henvisningen til udleveringslovens kapitel 3 indebærer i øvrigt, at sager om udlevering til domstolen som udgangspunkt behandles efter de almindelige regler i udleveringsloven.

3.2.1. Udlevering kan således kun ske efter anmodning fra domstolen. Anmodningen skal indeholde oplysninger om den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser i statuten, og anmodningen skal være ledsaget af en udskrift af domstolens beslutning om anholdelse og udlevering, jf. herved statuttens artikel 91, stk. 2, og 58, stk. 3, og udleveringslovens § 11, stk. 2.

3.2.2. Hvis det umiddelbart af udleveringsanmodningen kan konstateres, at der er tale om en personforveksling, kan Justitsministeriet uden videre afslå anmodningen, jf. statuttens artikel 59, stk. 2, og udleveringslovens § 12, stk. 1, 1. pkt. I øvrigt sendes udleveringsanmodningen til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, opholder sig. Politiet iværksætter derefter uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Formålet med denne undersøgelse er først og fremmest at finde frem til den rette person ifølge domstolens beslutning. Om nødvendigt kan politiet i den forbindelse skride til anholdelse, eventuelt med henblik på varetægtsfængsling, og efter omstændighederne tillige foretage ransagning og beslaglæggelse efter retsplejelovens regler, jf. udleveringslovens § 13.

3.2.3. Grundlaget for udlevering til domstolen vil således allerede på dette stadium af sagen blive underkastet en vis, foreløbig domstolsprøvelse.

Det skal dog herved tages i betragtning, at der som udgangspunkt består en ubetinget pligt til at gennemføre domstolens beslutning om anholdelse og udlevering. Nogen materiel prøvelse af udleveringsgrundlaget svarende til udleveringslovens § 3, stk. 5, kommer således ikke på tale. Bestrides f.eks. domstolens kompetence efter statuten i det konkrete tilfælde eller rigtigheden af de beviser, der ligger til grund for domsto-